

Na dnešek jsem se těšila. Plná očekávání z historické barokní budovy knihovny jsem stepovala v jedné z promrzlých chodeb kláštera a marně se snažila zahřát ruce v kapsách. Brýle mi klouzaly po nose dolu a já zarputile odmítala vytáhnout prsty z jejich jaksi teplého úkrytu. Všechno moje nadšení se však rozplynulo v moment, kdy náš průvodce oznámil, že nás do knihovny nevezme a místo toho nám nabízel pouze skromnou výstavu k připomínce jejího výročí. A tak jsem zavřela víčka a na jejich plátně si začala promítat to, co mi bylo zabráněno vidět naživo. Předě mnou se rozprostřela dobová místnost v barokním stylu, celá postavena na dřevěných kůlech držící její vrstvy trámy podél zdí. Každý byl vyřezán z mahagonového dřeva, zakončen spirálovitou ozdobou vedoucí pozornost výš do druhého patra, až k samotnému stropu. Freska se roztékala nad mou hlavou a já se chvílemi bála, že mě zalije vlastní představa. V centru té působivé malby byl zasazen skleněný lustr, jenž držel několik let dohořelé svíčky, vosk oblepoval jeho diamantově lesklé dlaně. Skrze obrovská okna prosvítávaly sluneční paprsky a cinkaly do lustru, odrážely se od něj a bruslily po jednotlivých částech prachu. Ten před stovkami let usedl na křehké vazby cenných knih a zaryl se mezi zažloutlé stránky. Uprostřed místnosti stál malý plastový stoleček s lehce poodsunutou židlí, byl jako pěst na oko. Ležela na něm stará kniha, rozevřená na neznámé stránce. Natáhla jsem k ní ruku. Než jsem však stihla spatřit více než zdobné písmeno na začátku věty, se kniha silou a zaduněním zaklapla a přinutila mě leknutím otevřít víčka. Já tak tedy opět stála, mrznoucí uprostřed chladné klášterní chodby a hleděla za pomalu odcházejícím davem lidí.